

Četvrto doba

od 1790. do danas.

Kraljevi iz kuće Habsburško-Lotarinške.

I.

Leopold II.

(1790—1792).

ladanje Marije Terezije, a još više cara Josipa II., zamašne su epohe, u kojima se odvaja od feudalne moderna Habsburška monarkija. Teorije o „prosvijetljenom apsolutizmu“, kojima bješe car Josip tako gorljivim apostolom, bile su uzrokom onom političkom i narodnom pokretu, koji postade osnovnom idejom, što je odsada dalje zanosila sve zemlje i narode od Krkonoša do Save i mora, pa od Alpâ do donjega Dunava i Karpatâ.

Leopold II. Cara Josipa II., koji nije ostavio djece, naslijedi na prijestolju mlađi brat Leopold II. (1790—1792), još od godine 1765. veliki vojvoda Toskanski, a na dobru glasu kao vladar mudar i zauzet za dobrobit narodnu. Premda je i on bio racionalist i slobodoumnik (otale općeno zvan „filozof“) i provodio u Toskani znatne državne i crkvene reforme, ipak se kod toga nije mašao one silovitosti, brzine i samovolje kao Josip II. u svojoj državi, već je sve to činio u sporazumu sa svojim podanicima i glavnim im predstavnicima. Vladanje samo u Habsburškoj monarkiji preuze u vrlo teškim prilikama: baštinió je od brata Josipa u jednu ruku nedogledan rat s Turskom, a u drugu teško ogorčenje novih podanika, naročito Madžarâ i Hrvatâ. Stoga mu je bila prije svega poglavitâ briga, da državu svoju spase od sudbonosnih kriza.

Saziv sabora u Budim. Još iz Firence poručio je Madžarima i Hrvatima, da će svoje vladanje započeti sazivom sabora i krunisa-